

[Valbak.]

lar, hvormed man kan viske tavlen ren efter forgodtbefindende på de steder, hvor det senere måtte vise sig upraktisk eller utaktisk at have noget stående.

Som sagt, vi kan tilslutte os forslaget om at bygge strukturen af det sociale serviceapparat op efter de af regeringen foreslåede retningslinjer. Med de nye kommune- og amtsstørrelser har vi netop fået forærende de rammer, der gør det muligt at lave den reform af strukturen, som man i 1933 savnede forudsætningerne for. Herved bliver det nemlig muligt at koncentrere i behandlingsfasen og at flytte beslutningerne fra de centrale myndigheder ud på lokale organer, altså decentralisere i beslutningsfasen.

Har man sagt A, så må man naturligvis også sige B. Jeg er derfor enig med kommissionen om, at man med forvaltningens forankring i det lokale område må give amtsrådene udstrakt frihed til at udforme indsatsen for beboerne på den måde, der stemmer bedst med de lokale forhold. Dette hensyn må naturligvis afbalanceres over for hensynet til en vis ensartethed i standarden af de ydelser, der stilles til befolkningens rådighed, og også til en klar ansvarsfordeling og ansvarsplacering på de forskellige funktioner, men netop funktionsfordelingen mellem amt og kommuner vil nok komme til at volde en del problemer, inden man når til enden. For til trods for kommunesammenlægninger er den største kommune her i landet jo immervæk 100 gange større end den mindste eller deromkring. Det betyder, at vi har nogle kommuner, der er så store, at de vil kunne bære selv den mest specialiserede sagkundskab på det socialmedicinske område, og vi har kommuner så små, at kun den mest basale bistand kan være ansat inden for kommunens snævre ramme. Skal opgave- og ansvarsfordelingen ikke ende i det tilfældige, kommer man nok til at overveje nogle grundlæggende principper for fordelingen ikke blot på institutionssiden, men også og navnlig måske med hensyn til placering af specialsagkundska-ben. Man kommer nok til i den forbindelse at overveje, om det ikke vil vise sig hensigtsmæssigt at lade de mindste kommuner gå sammen eller sammen med en nærliggende større om at have sagkyndig personlig service til rådighed for de fleste almindeligt fore-

komvende tilfælde, alt naturligvis ud fra hensynet til at have denne service så tæt på de mennesker, den skal betjene, som vel muligt. Man må her erindre sig, at også de mindste kommuner jo skal leve op til kommissionens krav om, at det må påhvile primærkommunerne at udbygge en effektiv social og sundhedsmæssig service.

Enkeltheder vedrørende organerne på amtsplan og på kommunalt plan skal jeg lade ligge til udvalgsarbejdet. Der kan bl. a. blive anledning til at se nærmere på, hvordan man sikrer koordinationen mellem amt og sygehusudvalg og det sociale sundhedsudvalg, og også til at få lidt nærmere rede på, om det nu også kan være praktisk at have det posteringsbesvær, som § 18, stk. 4, lægger op til.

Forslaget om en samling i toppen forekommer mig principielt rimelig begrundet. Man kan ikke begrunde en koncentration af arbejdet i marken, uden at nogle af de selv samme begrundelser binder på det centrale plan. Jeg har med interesse læst den kronik, som også hr. Niels Mørk henviser til, som stod i Politiken den 30. januar. Indholdet, specielt konklusionerne, må jeg forstå sådan, at kronikøren er enig i princippet om en samling i toppen. Uenigheden kommer af måden. Der henvises til, at man i Sverige har taget tyren ved hornene og har sammenlagt den sociale ledelse med det, der herbjemme hedder sundhedsstyrelsen. Jeg er enig i, at der gives grunde, gode grunde, for en sådan sammensmeltning. Det er jo sådan, at udviklingen har gjort det medicinske arbejde socialt præget, det sociale arbejde medicinsk præget. Det er da også nogle år siden, jeg tog anledning til at prøve den tanke af i dagspressen, dengang uden respons. Fra velunderrettet kilde har jeg erfaret, at svenskerne, hvis de skulle oprette en socialstyrelse i dag med de erfaringer, de faktisk har, da stadig ville nå frem til en sammensmeltning af social- og sundhedsstyrelsen. Men de ville gøre det i to tempi, og den første fase ville blive nært svarende til det lovforslag, vi behandler her i dag. Herefter ville sundhedsstyrelsen blive repræsenteret i det råd, som tænkes knyttet til styrelsen, ligesom også undervisningsministeriet bliver det. Lad os så se, om dette samarbejde med tiden vil udvikle sig hennimod en nærmere administrativ forbindelse.